

‘Het is toch niet te geloven, Bill? Zeg nou zelf. Ik heb het nu twaalf uur geleden gehoord, en ik geloof het nog steeds niet.’

‘Geloof het nou maar, liefje.’ William Smithback jr. strekte zijn lange, magere benen, drapeerde ze op de bank in de woonkamer en legde een arm om de schouders van zijn vrouw. ‘Zit er nog wat in de fles?’

Nora schonk hem nog een glas port in. Hij hield het tegen het licht en bewonderde de granaatrode kleur. Bijna honderd dollar had die fles hem gekost, maar het was het waard. Hij nam een slokje en blies zijn adem uit. ‘Je bent een ster aan het worden. Wacht maar. Over vijf jaar ben jij hoofd van de wetenschappelijke dienst van het museum.’

‘Doe niet zo mal.’

‘Nora, dit is nu het derde achtereenvolgende jaar dat ze bezuinigen – maar jouw expeditie krijgt groen licht. Die nieuwe baas van jou is niet gek.’ Smithback stak zijn neus in Nora’s haar. Na al die jaren vond hij de geur, met een vleugje kaneel en iets van jeneverbes, nog steeds opwindend.

‘Denk je eens in: volgende zomer zitten we in Utah, bij een opgraving. Althans, als jij vrij kunt krijgen.’

‘Ik heb recht op vier weken. Ze zullen me natuurlijk wanhopig missen bij *The New York Times*, maar dat moet dan maar.’ Hij nam nog een slok en liet de drank in zijn mond rondwalsen. ‘Nora Kelly’s expeditie nummer drie. Je had geen beter cadeau kunnen kiezen voor onze trouwdag.’

Nora keek hem met één wenkbrauw opgetrokken aan. ‘Ik dacht dat het etentje van vanavond mijn cadeau was.’

‘Was het ook.’

‘En het was volmaakt. Dank je.’

Smithback knipoogde naar haar. Hij had Nora meegenomen naar zijn favoriete restaurant, Café des Artistes aan West 67th Street. De perfecte locatie voor een romantisch maal. Het zachte,

romantische licht; de intieme zitjes; de schitterende naakten van Howard Chandler Christy aan de muren – en dan, als klap op de vuurpijl, het exquise eten.

Smithback merkte dat Nora naar hem zat te kijken. In haar ogen, en in die glimlach, lag de belofte van een cadeau dat nog komen ging. Hij kuste haar wang en trok haar dicht tegen zich aan.

Ze slaakte een diepe zucht. ‘En ik heb tot op de cent nauwkeurig gekregen waar ik om vroeg.’

Smithback mompelde een antwoord. Hij was helemaal tevreden met het moment, zo met zijn vrouw op de bank, zijn gedachten nog bij de maaltijd die hij zojuist genoten had. Hij was begonnen met twee martini’s met een olijf erin, gevolgd door een voorgerecht van charcuterie. Als hoofdgerecht had hij als altijd de steak bearnaise genomen, aan beide zijden even dichtgeschroeid, met daarbij pommes frites en een heerlijke schep spinazie à la crème; en natuurlijk had hij zich flink te goed gedaan aan Nora’s hertenbiefstuk...

‘En weet je wat dat betekent? Dat ik mijn onderzoek kan afmaken naar de verspreiding van de Kachina-cultus door het zuidwesten.’

‘Fantastisch.’ Het dessert was een chocoladefondue voor twee geweest, met daarnaast een plankje heerlijke Franse stinkkaasjes. Smithback liet zijn vrije hand lichtjes op zijn maag neerkomen.

Nora zweeg, en zo lagen ze even samen van elkaars gezelschap te genieten. Smithback wierp een blik op zijn vrouw. Als een warme deken daalde het gevoel van tevredenheid over hem neer. Hij was niet gelovig, niet echt; maar hij voelde zich gezegend hier te zitten, in een mooi appartement in de beste stad ter wereld, met de baan waarvan hij altijd gedroomd had. En in Nora had hij de ideale metgezellin gevonden. Ze hadden heel wat meegemaakt in de jaren sinds hun eerste ontmoeting, maar de problemen en het gevaar hadden hen alleen maar nader tot elkaar gebracht. Ze was mooi, slank en in het bezit van een fijne, goedbetaalde baan; ze zeurde nooit en was meevoelend en intelligent, en ze was ook de ideale zielsverwant gebleken. Toen hij zo naar haar zat te kijken, brak er onwillekeurig een glimlach door op zijn gezicht. Nora was simpelweg te mooi om waar te zijn.

Nora hees zich overeind. ‘Ik mag het me niet al te gemakkelijk maken. Nog even niet.’

‘Hoezo niet?’

Ze maakte zich los uit zijn omhelzing en liep de keuken in om haar tas te pakken. ‘Ik moet nog heel even de deur uit.’

Smithback knipperde met zijn ogen. ‘Op dit uur?’

‘Ik ben met tien minuutjes terug.’ Ze liep naar de bank, boog zich over hem heen en streek met één hand zijn kuif vlak terwijl ze hem een kus gaf. ‘Niet weggaan, reus van me,’ fluisterde ze.

‘Wat denk jij nou? Ik zit hier veel te goed!’

Ze glimlachte, streek nogmaals over zijn haar en liep naar de voordeur.

‘Voorzichtig,’ riep hij haar na. ‘Denk aan die rare pakjes die we de laatste tijd steeds krijgen.’

‘Maak je geen zorgen. Ik pas goed op mezelf.’ Even later viel de deur dicht en werd de sleutel omgedraaid.

Smithback vouwde zijn handen in zijn nek en rekte zich met een zucht uit. Hij hoorde haar voetstappen in de gang, en het belletje van de lift. Daarna werd het stil, afgezien van het zachte gonzen van de stad buiten.

Hij kon wel raden waar ze naartoe was: naar de banketbakker om de hoek. Die maakten heerlijke taarten, waar hij dol op was; en ze waren open tot middernacht. De *praline génoise* met calva-dosvulling was Smithbacks favoriet, en als het even meezat was dat de taart die Nora voor vanavond had besteld.

Zo bleef hij in het schemerige appartement zitten luisteren naar de ademhaling van Manhattan. Door de cocktails die hij had genuttigd leek alles net een heel klein beetje trager te gaan. Hij dacht aan een formulering uit een kort verhaal van Thurber: ‘dromerig tevreden, nevelig tevreden’. Hij had altijd een intuïtieve voorliefde gehad voor de verhalen van James Thurber, die net als hij journalist was geweest. En voor die van pulpschrijver Robert E. Howard. De eerste had altijd te zeer zijn best gedaan, vond hij; en de ander niet genoeg.

Onwillekeurig gingen zijn gedachten terug naar de zomerdag waarop hij Nora voor het eerst had gezien. Alle herinneringen kwamen weer boven: Arizona, Lake Powell, de hitte op het parkeerterrein, de enorme limousine waarin hij was komen aanrijden. Hoofdschuddend grinnikte hij bij de herinnering. Nora Kelly had hem een kenau van het zuiverste water geleden: de inkt op haar

doctorsbul was amper droog, maar ze had de wijsheid in pacht. Enfin, hij had zelf ook niet direct een goede indruk gemaakt; hij had zich idioot gedragen, dat stond wel vast. Vier jaar geleden was dat, of vijf... O god, was dat echt al zo lang geleden?

Er klonk enig geschuifel bij de voordeur, en daarna hoorde hij een sleutel in het slot ratelen. Was Nora zo snel terug?

Hij wachtte tot de deur zou opengaan, maar in plaats daarvan rammelde het slot nogmaals, alsof Nora moeite had met het slot. Misschien stond ze met één hand een taart in evenwicht te houden. Net toen hij wilde gaan opendoen, knerste de deur open en hoorde hij voetstappen in de gang.

‘Nou, ik ben er nog, hoor,’ riep hij. ‘Zoals beloofd: een rots in de branding. Noem me maar Rocky.’

Nog een stap. Vreemd, het klonk niet als Nora: te traag en te zwaar, en ietwat onvast, onzeker bijna.

Smithback veerde overeind. In de kleine entree, afgetekend tegen het licht van de gang daarachter, doemde een gestalte op. Iemand die zo lang was en zulke brede schouders had dat het Nora niet kon zijn.

‘Wie ben jij in godsnaam?’ zei hij.

Snel reikte Smithback naar de lamp op het tafeltje naast de bank en knipte die aan. Bijna meteen herkende hij de figuur; althans, dat dacht hij, want er was iets mis met het gezicht. Het was asgrijs, opgezwollen, bijna pafferig. Het zag er ziek uit... of erger.

‘Colin?’ vroeg Smithback. ‘Ben jij dat? Wat doe jij in godsnaam bij mij binnen?’

Op dat moment zag hij het slagermes.

Meteen stond hij overeind. De gestalte schuifelde naar voren en sneed hem de pas af. Eén gruwelijk moment lang gebeurde er niets. Toen sprong het mes in een flits naar voren en doorkliefde het de lucht waar Smithback geen seconde tevoren nog gestaan had.

‘Wat is dát nou?’ brulde Smithback.

Weer flitste het mes door de lucht, en in een wanhopige poging het lemmet te ontwijken viel Smithback over de salontafel heen, waarbij ook die omviel. Hij krabbelde overeind en draaide zich om naar zijn aanvaller, diep door de knieën gezakt, zijn handen gespreid, de vingers wijd uiteen: klaar voor de tegenaanval. Snel keek hij om zich heen naar een wapen. Niets. De gestalte stond

tussen hem en de keuken in – als hij daarlangs kwam, kon hij een mes grijpen, zijn kansen doen keren.

Hij trok zijn hoofd iets tussen zijn schouders, stak een elleboog uit en viel aan. De gestalte deinsde achteruit, maar op het laatste moment kwam de hand met het mes omhoog, haalde uit naar Smithbacks arm en reet een diepe wond open, van elleboog tot schouder. Met een kreet van verbazing en pijn smeed Smithback zichzelf opzij – en had de griezelig kille gewaarwording van staal dat diep in zijn onderrug werd gedreven.

Het lemmet leek eindeloos diep door te dringen, vrat aan de kern van zijn leven, doorkliefde hem met een pijn die hij maar eenmaal eerder gevoeld had. Hij hapte naar adem, struikelde, probeerde weg te komen; hij voelde het mes naar buiten glijden en meteen opnieuw binnendringen. Plotseling was er iets warmes op zijn rug, alsof iemand warm water over hem uitgegoten had.

Hij verzamelde al zijn krachten en krabbelde overeind, klauwde wanhopig naar zijn aanvaller en bewerkte hem met zijn blote vuisten. Keer op keer hakte het mes in op zijn knokkels, maar Smithback voelde het niet meer. De gestalte zag zich achteruit gedrongen door de wilde aanval. Dit was zijn kans, en Smithback wervelde om zijn as, klaar om de keuken in te lopen. Maar de vloer kantelde onder zijn voeten en bij iedere ademtocht klonk er een vreemd gereutel in zijn borst. Naar adem snakkend wankelde hij de keuken in, probeerde zich overeind te houden, graaide met zijn natte vingers naar de messenla. Maar op het moment dat hij kans zag die open te trekken, zag hij een schaduw over het aanrecht vallen... en toen trof een zoveelste vreselijke klap hem tussen zijn schouderbladen. Hij probeerde weg te komen, maar het mes bleef maar omhoogrijzen en neerkomen, omhoog en naar beneden, de bloedrode glinstering van het lemmet vager naarmate het licht in zijn ogen doofde...

Alles vervlogen, alles gedaan, draag mij nu maar ten grave; het feest voorbij, het licht gedooft...

De liftdeuren gleden open en Nora stapte de gang in. Ze was snel geweest, en met een beetje geluk zat Bill nog op de bank, misschien verdiept in die roman van Thackeray waar hij de hele week al zo enthousiast over was. Voorzichtig hield ze de doos met de taart er-

in in evenwicht terwijl ze naar haar sleutel tastte; ongetwijfeld wist hij al waar ze naartoe was geweest, maar op je eerste trouwdag was het moeilijk nog met een echte verrassing aan te komen zetten...

Er was iets niet goed. Ze was zo in gedachten verzonken geweest dat het even duurde eer ze wist wat er niet klopte: de deur van het appartement stond wijd open.

Terwijl ze daarnaar stond te kijken, stapte er iemand naar buiten. Ze herkende hem. Zijn kleren zaten onder het bloed en hij had een enorm mes in zijn hand. Terwijl hij haar aankeek, droop het mes letterlijk van het bloed.

Intuïtief, zonder erbij na te denken, liet ze taart en sleutel vallen en rende op hem af. Intussen kwamen er ook burens de gang op lopen en klonk er geroep van angst en schrik. Terwijl ze op de gestalte af renden, hief hij het mes. Ze stootte zijn hand opzij en gaf hem een stomp vlak onder zijn middenrif. Hij haalde naar haar uit en smet haar tegen de andere muur van de gang. Haar hoofd klapte tegen het harde stucwerk en ze viel op de grond. Er dansden sterren voor haar ogen toen hij met geheven mes naar haar toe liep. Ze wierp zich opzij toen het mes omlaag kwam; hij schopte haar tegen het hoofd en hief opnieuw het mes. Het gegil van de burens weerkaatste door de gang. Maar Nora hoorde het niet; er was geen geluid meer, er waren alleen nog vage beelden. Tot ook die verdwenen.

2

Inspecteur Vincent D'Agosta stond te midden van de menigte in de gang voor de deur van het appartement. Hij bewoog even zijn schouders in zijn bruine pak en probeerde zijn bezwete armen los te weken van zijn polyester overhemd. Hij was heel erg boos, en woede was niet goed. Die zou invloed hebben op alles wat hij deed, en zijn observatievermogen zou eronder lijden.

Hij haalde diep adem en blies uit; hij probeerde zijn woede met de lucht mee naar buiten te laten stromen.

De deur van het appartement ging open en een magere man met kromme schouders en een klein toefje haar op zijn verder kale schedel kwam naar buiten; hij sleepte een tas vol instrumenten achter zich aan en duwde een aluminium koffer op wieltjes voor zich uit. ‘Wij zijn zover, inspecteur.’ De man pakte een klembord van een politieman aan en noteerde zijn tijdstip van vertrek, waarna zijn assistent hetzelfde deed.

D’Agosta keek op zijn horloge. Drie uur in de nacht. De sporenrecherche had er lang over gedaan. Ze gingen extra zorgvuldig te werk: ze wisten dat hij Smithback al een hele tijd kende. Irritant zoals ze met afgewend hoofd langs hem heen slopen, hem zijdelings aankeken terwijl ze zich zichtbaar afvroegen hoe hij het opnam, zich afvroegen of hij zou vragen van het onderzoek gehaald te worden. Heel wat moordonderzoekers zouden dat doen – al was het alleen maar omdat er bij de rechtszaak vragen gesteld zouden worden. Het zag er niet goed uit als je door de verdediger in het getuigenbankje werd geplaatst. *‘De overledene was een vriend van u? Zo zo, dat is me een interessant toeval...’* Het was een complicatie die de rechtszaak geen goed deed, en de officier van justitie had er een pesthekel aan als zoiets gebeurde.

Maar D’Agosta was niet van plan deze zaak aan wie dan ook over te laten. Geen denken aan. Bovendien was het een overduidelijk geval. De dader was al zo goed als veroordeeld, hij was er gloeiend bij. Het enige wat ze nog moesten doen was die huffer vinden.

De laatste van het team van de sporenrecherche kwam naar buiten en noteerde zijn vertrektijd, waarna D’Agosta alleen was met zijn gedachten. Even bleef hij in de verlaten gang staan in een poging zijn gespannen zenuwen te kalmeren. Toen deed hij een paar latex handschoenen aan, trok het haarnetje strak rond zijn kalende schedel en liep naar de open deur toe. Hij was een beetje miselijk. Het lijk was uiteraard weggehaald, maar verder was er niets aangeraakt. Waar de gang een bocht maakte, ving hij even een glimp op van de kamer daarachter, met een zee van bloed op de vloer; bloederige voetsporen; een hand die een streep had getrokken over een roomwitte muur.

Voorzichtig stapte hij over het bloed heen en bleef op de drempel van de woonkamer staan. Een leren bank, een paar stoelen,

een omgevallen salontafeltje, een Perzisch tapijt met bloedvlekken. Langzaam liep hij de kamer in, zijn voeten in de schoenen met crêpezolen zorgvuldig afwikkellend: eerst de ene voet, daarna de andere. Hij bleef staan, draaide zich om en probeerde in gedachten te reconstrueren wat er gebeurd moest zijn.

D'Agosta had het team verzocht uitgebreide monsters te nemen van de bloedvlekken; er waren complexe, elkaar overlappende patronen van bloedspatten die hij wilde ontrafelen, voetsporen door het bloed, handafdrukken over andere handafdrukken heen. Smithback had zich uit alle macht verzet; de dader kon hier onmogelijk weggekomen zijn zonder DNA achter te laten.

Oppervlakkig bezien was het een eenvoudig misdrijf. Een opzichzelfstaande, slordige moordpartij. De dader was met een loper binnengekomen. Smithback zat in de woonkamer. De moordenaar had hem vol kunnen treffen met het mes, zodat Smithback meteen al zwaar in het nadeel verkeerde. Daarna hadden ze gevochten. Dat gevecht had zich naar de keuken verplaatst en Smithback had geprobeerd zich te wapenen: de messenla stond half open en op de knop en het aanrecht zaten bloedige handafdrukken. Maar hij had geen mes te pakken gekregen. Vreselijk. En tijdens die pogingen was hij opnieuw van achter neergestoken. Er had een tweede gevecht plaatsgevonden. Daarbij was hij ernstig gewond geraakt, de hele vloer zat onder het bloed en er waren sporen van blote voeten te zien. Maar D'Agosta wist bijna zeker dat de dader zelf intussen ook gewond was. Hij had gebloed, hij had haar en vezels laten vallen, hij had staan hijgen en snuiven van de inspanning, misschien had hij speeksel en slijm verspreid. Het was er allemaal, en hij had er vertrouwen in dat het team de sporen gevonden had. Ze hadden zelfs hier en daar stukken uit de houten vloer gezaagd, met messporen en al; ze hadden stukken stucwerk losgehaald en van alle oppervlakken vingerafdrukken gelicht, alle vezels verzameld die ze maar vinden konden, ieder pluusje en draadje.

D'Agosta bleef om zich heen kijken en in zijn hoofd speelde zich de film van het misdrijf af. Uiteindelijk had Smithback zoveel bloed verloren en was daardoor zo verzwakt geraakt dat de moordenaar de genadestoot had kunnen toebrengen: volgens de lijkschouwer een mes door het hart, dat vervolgens nog een centimeter in de

vloer was gedrongen. De dader had het mes met geweld moeten loswrikken, zodat het hout versplinterd was. Bij de gedachte alleen al voelde D'Agosta zich rood aanlopen van woede en verdriet. Die plank was er ook uitgehaald.

Niet dat al die aandacht voor details veel verschil zou uitmaken. Ze wisten al wie de dader was. Maar het kon geen kwaad om zo veel mogelijk bewijs te verzamelen. Je wist maar nooit wat voor jury je zou treffen in dat halfgare New York.

En dan de bizarre spullen die de moordenaar had achtergelaten. Een verfrommeld bundeltje veren, samengebonden met groen touw. Een perkamenten zakje zand met een raar tekeningetje op de buitenkant. De moordenaar had ze midden in de zee van bloed geplaatst, als een soort offerandes. De jongens van de sporenrecherche hadden ze natuurlijk meegenomen, maar hij zag ze nog voor zich.

Er was echter één ding dat ze niet hadden kunnen meenemen: het haastig getekende beeld op de muur, twee slangen rond een raar, stekelig soort plant gekronkeld, met sterren en pijlen en complexe lijnen en een woord dat leek op iets als 'dambalah'. De tekening was met Smithbacks bloed gemaakt, zoveel was duidelijk.

D'Agosta liep de echtelijke slaapkamer binnen en keek naar het bed, het bureau, de spiegel, het raam op het zuidoosten met uitzicht op West End Avenue, het tapijt, de wanden, het plafond. Aan de andere kant van de slaapkamer was een tweede badkamer, en de deur daarvan was dicht. Raar idee: de vorige keer dat hij hier was, stond die deur open.

Hij hoorde iets in de badkamer. De kraan werd open- en weer dichtgedraaid. Er was nog iemand van de sporenrecherche aanwezig. D'Agosta liep naar de deur, greep de klink en voelde dat de deur op slot zat.

'Hé, jij daarbinnen! Waar denk jij soms dat je mee bezig bent?'

'Momentje,' klonk een gedempte stem.

D'Agosta's verbazing veranderde in razernij. Die idioot zat op de wc! Op een verzegelde plaats-delict! Ongelooflijk.

'Open die deur, makker. Nú!'

De deur sprong open, en daar stond *special* agent A.X.L. Pendergast, met een houder vol reageerbuisjes in de ene hand, een pincet in de andere, en een juweliersloep op een band rond zijn hoofd.

‘Vincent,’ klonk de bekende, wat lijjige stem. ‘Wat afschuwe-lijk dat we elkaar onder deze ongelukkige omstandigheden tegen-
komen.’

D’Agosta keek hem sprakeloos aan en stamelde toen: ‘Pender-
gast... ik had geen idee dat je weer terug was.’

Pendergast stak het pincet weg, stopte de houder met reageer-
buisjes in zijn dokterstas en liet die volgen door de loep. ‘Hier is
de moordenaar niet geweest, en ook niet in de slaapkamer. Een
voor de hand liggende conclusie, maar ik wilde het zekere voor
het onzekere nemen.’

‘Is dit nu een FBI-zaak?’ vroeg D’Agosta, terwijl hij achter Pen-
dergast aan de slaapkamer door liep naar de woonkamer.

‘Niet echt.’

‘Dus je bent weer aan het freelancen?’

‘Zo zou je het kunnen zeggen. Ik zou het waarderen als je mijn
rol in het geheel voorlopig nog even voor je houdt.’ Hij draaide
zich om. ‘Wat denk jij ervan, Vincent?’

D’Agosta vertelde hoe hij de misdaad voor zich zag, en Pender-
gast knikte goedkeurend. ‘Niet dat het veel uitmaakt,’ concludeer-
de D’Agosta. ‘We weten al wie die teringlijer is. We moeten hem
alleen nog vinden.’

Pendergast trok vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Een benedenbuurman. We hebben twee ooggetuigen die de
moordenaar hebben zien binnengaan, en twee die hem hebben zien
vertrekken, helemaal onder het bloed, met het mes in de hand. On-
derweg naar buiten heeft hij Nora Kelly aangevallen – althans, dat
heeft hij geprobeerd, maar er waren burenen op het lawaai afgeko-
men en hij is ervandoor gegaan. Ze hebben hem goed kunnen zien,
de burenen bedoel ik. Nora ligt in het ziekenhuis; een hersenschud-
ding, maar verder is ze er goed afgekomen. Naar omstandighe-
den.’

Weer een vaag hoofdknikje.

‘Ene Fearing. Colin Fearing. Een creep, een werkloze Britse ac-
teur. Appartement twee-veertien. Hij heeft Nora al eens eerder las-
tiggevallen, in de lobby. Mij lijkt het een mislukte verkrachting. Hij
had waarschijnlijk gehoopt Nora alleen thuis te treffen, maar het
bleek Smithback te zijn. Dikke kans dat hij de sleutel uit het kast-
je van de conciërge had gejat. Dat wordt momenteel uitgezocht.’

Ditmaal volgde er geen bevestigend hoofdknikje. Alleen de gebruikelijke ondoorgrondelijke blik in die peilloos diepe, zilvergrijze ogen.

‘Maar goed, het is volkomen duidelijk,’ zei D’Agosta, die zich zonder te weten waarom in de verdediging gedrongen voelde. ‘Het was niet alleen Nora’s woord. We hebben hem op de bewakingsvideo’s staan, een voorstelling die een Oscar waard is. Hij gaat naar binnen, hij komt naar buiten. Op weg naar buiten hebben we een opname *en face*, met het mes in de hand, onder het bloed, door de lobby heen, waarbij hij de conciërge en passant nog even bedreigt voordat hij ervandoor gaat. Dat zal het goed doen voor een jury. Die hufter hangt.’

‘Volkomen duidelijk, zei je?’

Weer voelde D’Agosta zich onzeker worden bij de vragende toon in Pendergasts stem. ‘Ja,’ zei hij ferm. ‘Volkomen duidelijk.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Beneden zit de conciërge op me te wachten. Dat wordt de kroongetuige: een betrouwbare, keurige man, getrouwd, met kinderen. Hij heeft de dader jarenlang gekend. Wou jij hem nog iets vragen voordat we hem naar huis sturen?’

‘Met alle genoegen. Maar voordat we naar beneden gaan...’ De stem van de special agent stierf weg. Met witte, dunne vingers reikte hij in de borstzak van zijn zwarte pak en haalde er een opgevouwen stuk papier uit. Met een elegant polsgebaar hield hij het D’Agosta voor.

‘Wat is dit?’ D’Agosta pakte het document aan en vouwde het open. Hij zag een rood notarisstempel, het wapen van de stad New York, fraaie letters, een paar handtekeningen.

‘Het overlijdenscertificaat van Colin Fearing. Tien dagen geleden gedateerd en ondertekend.’

3

D’Agosta ging het bewakingshokje van 666 West End Avenue binnen, met op zijn hielen de magere, bleke gestalte van Pendergast. De conciërge, een gezette man uit de Dominicaanse Republiek met

de naam Enrico Mosquea, zat met gespreide, vlezige benen op een metalen kruk. Hij had een dun snorretje en golvend haar. Met verbazingwekkende lenigheid sprong hij overeind toen het tweetal binnenkwam.

‘U moet die *hijo de puta* vinden,’ zei hij met bevende stem. ‘U móét hem vinden. Smithback was een goed mens, dat kan ik u wel...’

D’Agosta legde vriendelijk een hand op het keurige bruine uniform van de man. ‘Dit is special agent Pendergast van de FBI. Hij gaat ons helpen.’

Mosquea nam Pendergast op. ‘Goed,’ zei hij. ‘Heel goed.’

D’Agosta haalde diep adem. De volle betekenis van het document dat Pendergast hem had laten zien, had hij nog niet helemaal tot zich laten doordringen. Misschien hadden ze hier te maken met een tweeling. Misschien waren er twee Colin Fearings. New York was groot, en de helft van de Britse ingezetenen leek Colin te heten. Of misschien hadden ze bij de lijkschouwing een vreselijke fout gemaakt.

‘Ik weet dat u al een massa vragen beantwoord hebt, meneer Mosquea,’ ging D’Agosta verder, ‘maar agent Pendergast heeft er nog een paar.’

‘Geen probleem. Desnoods stelt u me dezelfde vraag tien keer, of twintig, als u daarmee die *hijo de puta* te pakken krijgt.’

D’Agosta pakte zijn notitieboekje. Zijn werkelijke bedoeling was Pendergast te laten horen wat Mosquea te zeggen had. De conciërge was een uitermate geloofwaardige getuige.

Zachtjes begon Pendergast: ‘Meneer Mosquea, kunt u me beschrijven wat u gezien hebt? Vanaf het begin.’

‘Die man, Fearing, die arriveerde net toen ik iemand in een taxi aan het helpen was. Ik zag hem binnenkomen. Hij zag er niet best uit, alsof hij gevochten had. Opgezwollen gezicht, misschien een blauw oog. Zijn huid had een rare kleur, te bleek. En hij liep vreemd. Langzaam.’

‘Wanneer had u hem vóór gisteravond voor het laatst gezien?’

‘Twee weken geleden zowat. Ik dacht dat hij even weg was.’

‘Gaat u verder.’

‘Hij loopt langs me heen, de lift in. Even later komt mevrouw Kelly weer binnen. Het duurt een minuut of vijf. Dan komt hij

weer naar buiten. Onvoorstelbaar. Helemaal onder het bloed, met een mes in zijn hand, wankelend alsof hij gewond is.’ Mosquea zweeg even. ‘Ik probeer hem nog beet te grijpen, maar hij haalt naar me uit met dat mes, en daarna draait hij zich om en gaat ervandoor. Ik bel de politie.’

Pendergast streek met een ivoorwitte hand over zijn kin. ‘Ik neem aan dat u, toen u die persoon in de taxi aan het helpen was, en toen hij binnenkwam, niet meer dan een glimp van hem opving.’

‘Nee, ik heb hem goed kunnen zien, een hele tijd. Het was geen glimp. Ik zei al, hij liep langzaam.’

‘En hij had een opgezwollen gezicht, zegt u? Kan het iemand anders geweest zijn?’

‘Fearing woont hier al zes jaar. Ik doe soms wel drie-, viermaal op een dag de deur open voor dat stuk vreten.’

Pendergast zweeg. ‘En toen, toen hij weer naar buiten kwam, zat zijn gezicht onder het bloed, stel ik me zo voor.’

‘Zijn gezicht niet. Er zat geen bloed op zijn gezicht, of misschien een heel klein beetje. Er zat bloed op zijn handen, zijn kleren. En op het mes.’

Pendergast bleef even stil en zei toen: ‘En als ik u nu eens vertel dat het lijk van Colin Fearing tien dagen geleden in de Harlem River is gevonden?’

Mosquea kneep zijn ogen samen. ‘Dan zeg ik dat dat niet kan!’

‘Ik vrees van wel, meneer Mosquea. Met officiële identificatie, met sectie, alles.’

De man richtte zich in zijn volle lengte van één meter achtenvijftig op en zijn stem kreeg een plechtige klank. ‘Als u het niet gelooft, dan verzoek ik u: kijk naar de opnamen. De man op die video is Colin Fearing.’ Hij zweeg en wierp Pendergast een kritische blik toe. ‘Lijken in de rivier interesseren me niet. De moordenaar is Colin Fearing. Dat wéét ik.’

‘Dank u, meneer Mosquea,’ zei Pendergast.

D’Agosta schraapte zijn keel. ‘Als we u nog eens moeten spreken, laat ik het u weten.’

De man knikte en wierp Pendergast een argwanende blik toe. ‘De moordenaar is Colin Fearing. Zorg maar dat u die *coño* te pakken krijgt.’